

РЕШЕНИЕ

№ 1444

гр. София, 08.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9774** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. А. А. Х., Р. А. и Я. А., граждани на Република П., срещу отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване № ISB 20000047V, № ISB 20000048V и № ISB 20000049V (всичките без дата) на втори секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република П..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, при несъответствие с материално-правни разпоредби и при липса на установената в закона форма. Според жалбоподателите, не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. отказът не е мотивиран. Инвокирани са доводи, че компетентните органи не са установили действителното състояние на условията на престоя и превратно са оценили целта на пътуването на тримата кандидати.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващите се представляват от М., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт В. оспорва жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид. Цитирана е съдебна практика на ВАС, в подкрепа на изтъкнатите доводи.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени

доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 10.03.2020 г. в посолството на Република България в И., П., Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х., граждани на Република П. са кандидатствали за издаване на визи за краткосрочно пребиваване. Към заявленията са представени следните документи: 1. Покани-декларации за частно посещение в Република България, подписани от Н. Х., 2. Застрахователни полици за сключена медицинска застраховка за периода 20.05.2020 г. – до 26.05.2020 г. за Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х., 3. копия от паспорти на тримата кандидати - граждани на П., 4. Електронни самолетни билети за тримата кандидати, 5. Копие от паспорта на Н. Х., издаден му от компетентните власти на В. и С. И., в който е посочено, че същият е британски гражданин, 7. Копие от удостоверение за продължително пребиваване на чужденец в Република България, издадено на Н. Х. с валидност до 27.01.2025 г., 8. Извлечение от банковите сметки на Н. Х. и на Х. А. А. Х., 9. Копие от удостоверение за родствени връзки, от което се установява, че Я. А. и Р. А. са родители, а Х. А. А. Х. е брат на Н. Х. и 10. Договор за наем на недвижим имот от 27.01.2020 г., с който Н. Х. наема недвижим имот в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците, Заповед № 95-00-314 от 28.11.2011 г. на Министъра на Външните Работи, с която са определени дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения за издаване на краткосрочни виза и заповед № 17/06.08.2019 г. на временно управляващия посолството на Република България в И., с която М. Х. – втори секретар в посолството и завеждащ консулска служба, е определен с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Видно от приетото писмо изх. № 195 от 07.01.2021 г., изготвено от Държавна Агенция „Национална Сигурност“, агенцията не разполага с данни Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х., граждани на П. да представляват заплаха за националната сигурност.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По преписката няма данни за надлежно връчване на процесните откази на тримата жалбоподатели, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресати на индивидуални административни актове, подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Независимо, че се касае за трима жалбоподатели и три различни административни акта, съдът не намерил, че те имат връзка, поради което и на основание чл. 213 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, не е постановил разделянето им в отделни производства.

Оспорените откази за издаване на виза с издадени от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на

визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от втори секретар - завеждащ консулска служба към посолството на Република България в П., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. С оглед изискванията на чл. 9г от ЗЧРБ и приложените заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 17/06.08.2019 г. на временно управляващия посолството в И., оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

При издаването на административния акт е спазена и предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, чл. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му.

С процесните актове Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х. се получили откази за издаване на виза, като в основанието и в трите отказа е посочен чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и текст: "Представените документи и декларираните устни данни, не доказват убедително целта и условията на пътуването. В интервюто е установено, че апликантът не знае за къде пътува и не може да посочи цел на пътуването". По време на проведеното по делото открито заседание, пълномощникът на ответника изрично посочи, че за проведените интервюта с кандидатите за виза не е съставян протокол.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че и тримата кандидати за виза не са доказали убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи, липсва каквото и да е обсъждане на събрани данни след проведена проверка по заявените от кандидатите обстоятелства и относно тяхната достоверност. Единственият изложен аргумент се състои в твърдението, че по време на проведените интервюта тримата кандидати не са доказали убедително целта и условията на пътуването. При липса на съставен протокол от тези интервюта съдът не може да провери достоверността и истинността на тези твърдения.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за

обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана, а при постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визирания нормативен текст, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, тъй като от една страна Държавна агенция "Национална сигурност" е дала становище, че съгласувателната процедура е осъществена от Специализирана дирекция "М" - ДАНС, която не разполага с данни гражданите на П. да представляват заплахата за националната сигурност, а от друга страна - заявлението на апликантите не е за издаване на дългосрочна, а за краткосрочна виза. От съществено значение е обстоятелството, че в процесните административни актове няма никакви данни административният орган да е обсъждал този въпрос, както и не е съобразил, че заявителите са роднини на лице, което е гражданин на ЕС (към този момент О. Кралство е било още член на ЕС), притежаващо удостоверение за дългосрочно пребиваване на територията на Република България, към датата на подаване на заявлението и на произнасянето на процесните откази. Следва да се има предвид, че в случая не е съобразена и нормата на § 1, т. 1, б. "в" от Допълнителните разпоредби на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства. Българската държава е синхронизирала законодателството си по издаване на краткосрочни визи с правото на Съюза, като е въвела визирания в член 32, параграф 1 от Регламент № 810/2009 основания за отказ от издаване на виза в националното законодателство и процесното основание за отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ е идентично с това по член 32, параграф 1, буква а), ii). Съобразно практиката на Съда на Европейския съюз държавите членки имат "широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на член 32, параграф 1 и член 35, параграф 6 от Визовия кодекс, както и що се отнася до преценката на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, но това не ги освобождава от задължението за преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза". Тези комплексни оценки, "основани на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата по неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава" предполагат и съставянето на "прогнози относно предсказуемото поведение" на кандидата – Решение от 19 декември 2013 г., К., С-84/12, ЕУ: С: 2013: 862, т. 60 – 62 и 58, 59. В конкретния случай в обжалвания отказ не е обективизирано осъществяването на изискуемата комплексна оценка, нито съставена прогноза относно предсказуемото поведение на апликантите и на канещото лице, който е син за първите двама и брат за третия. Липсата на конкретно изложени факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за постановяване на атакувания отказ винаги съставлява съществено нарушение, тъй като лишава жалбоподателя от възможността да организира своевременно и ефективно процесуалната си защита, както и

възпрепятства съдът да извърши качествен и обоснован контрол по законосъобразност върху оспорения административен акт при преценката на правнорелевантните обстоятелства към конкретния казус.

В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение). Следва да се отбележи, че цитираната в писмените бележки на пълномощника на ответника практика на ВАС е по-стара от цитираната в настоящето решение.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че оспорените откази за издаване на виза са издадени от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при противоречие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъдат отменени. Преписката следва да се върне на компетентния административен орган с указания за издаване на виза тип „С” на Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х., при наличие на предвидените в закона предпоставки за това.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните със списъка по чл. 80 от ГПК. Съдът не намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение за неоснователно. Според чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. В случая се касае за оспорване на три отделни индивидуални административни акта, поради което заплатеното адвокатско възнаграждение в общ размер на 550 евро (с равностойност на 1 075,25 лева по фиксинга на БНБ) е под посочения в наредбата минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4, във връзка с чл. 173 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. А. Х., граждани на Република П. отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване № ISB 20000047V на втори секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република П..

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А., гражданин на Република П. отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване № ISB 20000048V на втори секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република П..

ОТМЕНЯ по жалба на Я. А., гражданин на Република П. отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване № ISB 20000049V на втори секретар, завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република П..

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на втори секретар, завеждащ „Консулска

служба“ при посолството на Република България в [населено място], Република П. за ново произнасяне по направените искания на Я. А., Р. А. и Х. А. А. Х. за издаване на визи за краткосрочно пребиваване при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Х. А. А. Х., Р. А. и Я. А., граждани на Република П., солидарно, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1083,60 (хиляда и осемдесет и три и 60 ст.) лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение и платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.